

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/64/2024
Identifikačné číslo spisu:	6118326118
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6118326118.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. C., narodeného XX. A. XXXX, O. - I. C., B. XXXX/XX, zastúpeného LEGAL POINT s. r. o., Považská Bystrica, Nemocničná 979, IČO: 47 253 495, proti žalovanej obchodnej spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o., Trenčín, Kpt. Jaroša, 1312/29, IČO: 45 407 657, zastúpenej Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., Trenčín, Kpt. Jaroša, 1312/29, IČO: 47 256 907, o zaplatenie 8.531,66 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 18Csp/76/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 21. novembra 2023 sp. zn. 5CoCsp/5/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 8. decembra 2022 č. k. 18Csp/76/2021-331 (druhým v poradí) žalobu zamietol (I.) a žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (II.). Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 588, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“). Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Žalobca si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, voči ktorému žalovaná vzniesla námietku premĺčania, čím sa úvodom súd prvej inštancie zaoberal. Aplikujúc ustanovenie § 107 OZ, k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo v súlade s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v rozhodnutí sp. zn. 5MCdo/17/2009 z 23. novembra 2010 dňom vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu č. k. 4Co/638/2015-109, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 8C/62/2015-89 z 8. júna 2015, ktorým bol zrušený rozsudok Rozhodcovského súdu sp. zn. R24/2014, t. j. dňom 9. júna 2016. Týmto dňom začala plynúť 3-ročná objektívna premĺčacia lehota na uplatnenie nároku a uplynula 9. júna 2019. Subjektívna premĺčacia lehota začala plynúť až dňom, kedy sa žalobca preukázateľne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, čo bol deň doručenia rozhodnutia

odvolacieho súdu, t. j. 22. augusta 2016. Subjektívna premlčacia doba tak uplynula 22. augusta 2018. Žalobca podal žalobu na súd 17. augusta 2018, čiže počas plynutia ako objektívnej, tak i subjektívnej premlčacej doby, a preto súd prvej inštancie konštatoval, že nárok žalobcu uplatnený žalobou premlčaný nie je.

1.1. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal dôvodnosťou uplatneného nároku. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie 8.531,66 eura titulom bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, ktoré žalovaná získala na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ktorý bol neskôr rozhodnutím všeobecného súdu zrušený. Dôvodnosť nároku žalobcu z dôvodu zrušenia rozhodcovského rozsudku preto následne závisela od posúdenia, či bol žalobca na základe hmotného práva povinný plniť alebo nie, bez ohľadu na zrušenie exekučného titulu žalovanej. Plnením žalobcu by prišlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej preto len vtedy, kedy by právny dôvod plnenia nespočíval v hmotnom práve. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že vo veci dodania tovaru - stropu prišlo k vzniku dvoch právnych vzťahov od seba nezávislých a to právny vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou HAFIbau s. r. o. na základe objednávky tovaru a medzi spoločnosťou HAFIbau s. r. o. a spoločnosťou RECTOR Slovakia taktiež na základe objednávky tovaru, kedy si žalobca ako zákazník objednal tovar u spoločnosti HAFIbau s. r. o., ktorá dodanie tovaru následne objednala u spoločnosti RECTOR Slovakia ako výrobcu. Súd prvej inštancie vychádzal predovšetkým z výpovede svedka T.. P. P. zo spoločnosti RECTOR Slovakia a z miesta dodania tovaru do stavebníh HAFIbau s. r. o., pričom T.. P. P. priamo uviedol, že spoločnosť RECTOR Slovakia nedodáva tovar zákazníkovi na základe ich priamej objednávky bez ingerencie spoločnosti HAFIbau s. r. o., keďže takéto objednávky nie sú pre nich záväzné, o čom zákazník upovedomia. Súd prvej inštancie neprihliadal na žalobcom predložené objednávky z 25. septembra 2013, 5. októbra 2013 a z 11. októbra 2013, ktoré vyhodnotil ako nedôveryhodné s poukazom na označenie žalobcu ako podnikateľa a zjavnú rovnakosť podpisov žalobcu na všetkých objednávkach, pričom žalobca nepreukázal objednanie tovaru u inej osoby. Súd prvej inštancie mal za to, že medzi žalobcom a spoločnosťou HAFIbau s. r. o. bola uzatvorená kúpna zmluva, na základe čoho bol objednaný tovar dodaný do stavebníh HAFIbau s. r. o. a odtiaľ prevezený žalobcovi. Žalobca si nesplnil synalagmatický záväzok, čo v konaní nebolo sporné, a preto žalobcovi vznikla povinnosť spoločnosti HAFIbau s. r. o. za tovar zaplatiť, keďže táto si splnila zmluvnú povinnosť tovar dodať. Hmotnoprávny nárok spoločnosti HAFIbau s. r. o. voči žalobcovi preto existoval. Žalobca namietal, že vzťah medzi spoločnosťou HAFIbau s. r. o. a RECTOR Slovakia zanikol, čím zanikol aj vzťah žalobcu a spoločnosti HAFIbau s. r. o., s čím sa súd prvej inštancie nestotožnil, keďže ide o dva navzájom nezávislé záväzky, kedy nemožno zánik jedného odvodzovať od zániku druhého. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že právny vzťah medzi spoločnosťou HAFIbau s. r. o. a RECTOR Slovakia nie je predmetom tohto konania. Pre doplnenie súd prvej inštancie však uviedol, že v prípade dodania tovaru žalobcovi spoločnosťou HAFIbau s. r. o. od výrobcu RECTOR Slovakia, ktorú z dôvodu dodania žalobcovi nemožno vrátiť výrobcovi po neuhradení platby navzájom medzi týmito obchodnými spoločnosťami, vznikla peňažná pohľadávka spoločnosti RECTOR Slovakia voči spoločnosti HAFIbau s. r. o., na základe čoho bola spoločnosť RECTOR Slovakia oprávnená domáhať sa zaplatenia peňažnej sumy - kúpnej ceny od spoločnosti HAFIbau s. r. o. Výhradu vlastníckeho práva podľa § 445 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník nepovažoval súd prvej inštancie za platne dojednanú z dôvodu absencie písomnej formy, kedy by aj v prípade splnenia tejto podmienky sa mohla domáhať vrátenia dodaného tovaru od spoločnosti HAFIbau s. r. o. alebo od žalobcu ako tretej osoby, čo avšak neurobila. Spoločnosť RECTOR Slovakia však fiktívne previedla tovar na spoločnosť TISMONT a tá ho previedla na žalobcu. Pokiaľ žalobca teda uhradil kúpnu cenu spoločnosti TISMONT, urobil tak bez právneho dôvodu, nakoľko k úhrade ceny za tovar bol žalobca povinný voči spoločnosti HAFIbau s. r. o. a spoločnosť HAFIbau s. r. o. bola povinná tovar uhradiť spoločnosti RECTOR Slovakia. Keďže sa jedná o dva navzájom nezávislé záväzky, právny vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou HAFIbau s. r. o. vzniknutý na základe dodávky tovaru - stropu naďalej trvá, čím vznikla pohľadávka spoločnosti HAFIbau s. r. o. voči žalobcovi.

1.2. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal otázkou platnosti postúpenia pohľadávky spoločnosti HAFIbau s. r. o. na žalovanú. Spoločnosť HAFIbau s. r. o. postúpila pohľadávku identifikovanú číslom faktúry a výškou sumy postupníkovi - spoločnosti VENCO trade, čo bolo riadne oznámené žalobcovi

18. októbra 2013. Keďže postúpenie pohľadávky žalobcovi oznámil postupca (spoločnosť HAFIbau s. r. o.), nebolo potrebné v zmysle § 526 ods. 2 OZ dožadovať sa predloženia zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej predmetná pohľadávka prešla do dispozície spoločnosti VENCO trade. Následne spoločnosť VENCO trade ako postupca postúpila nadobudnutú pohľadávku voči žalobcovi žalovanej ako postupníkovi. Túto skutočnosť postupca spoločne s postupníkom a aj so spoločnosťou HAFIbau s. r. o. oznámili žalobcovi oznámením z 10. januára 2014, žalobcovi doručené 20. januára 2014. V predmetnom oznámení však nebola konkretizovaná pohľadávka, ktorá bola predmetom prevodu, preto súd prvej inštancie preskúmal zmluvu o postúpení pohľadávok. Súd prvej inštancie zistil, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo 6. decembra 2013 bola žalovanej ako postupníkovi postúpená aj pohľadávka voči B. C. z faktúry č. 1020130414. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že boli splnené podmienky podľa § 524 OZ s tým, že nezameniteľná identifikácia postupovanej pohľadávky bola uskutočnená sprostredkované prostredníctvom odkazu na číslo faktúry, čím bola označená dostatočne určito, na základe čoho bola zmluva o postúpení pohľadávok zo 6. decembra 2013 uzavretá platne. Súd prvej inštancie taktiež po preskúmaní uviedol, že dotknutá pohľadávka v čase postúpenia existovala a to až do jej vymoženia 19. decembra 2013.

1.3. Na základe uvedeného žalovaná nadobudla existujúcu pohľadávku, ktorú si následne uspokojila, a preto nedošlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Súd žalobu ako nedôvodnú preto v celom rozsahu zamietol. Zároveň dodal, že žalobca mal vo vzťahu k spoločnosti HAFIbau s. r. o. skutočne postavenie spotrebiteľa, keďže mal v čase uzavretia kúpnej zmluvy pozastavený výkon podnikateľskej činnosti, toto však nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“) v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 21. novembra 2023 sp. zn. 5CoCsp/5/2023 (druhým v poradí) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I.) a priznal žalovanej proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II.). Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do veci samej a čo do nároku na náhradu trov konania rozsudku súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Rovnako tak odvolací súd preskúmaním v súlade s § 380 ods. 2 CSP nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) alebo b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval a preto sa odvolací súd so závermi súdu prvej inštancie stotožnil.

2.1. Odvolací súd sa vyjadril k námietke žalobcu o ignorovaní jeho spotrebiteľského postavenia a k námietke, že sa súd nezaoberal neprijateľnými zmluvnými podmienkami, ktoré vyhodnotil ako nedôvodné. Odvolací súd uviedol, že súdom prvej inštancie bolo konštatované žalobcovo postavenie spotrebiteľa, s čím sa odvolací súd stotožnil, avšak vo veci nebolo potrebné aplikovať § 52 a nasl. OZ a zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa z dôvodu, že predmetom konania bolo zisťovanie, či existuje hmotnoprávny nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a nie či boli porušené práva žalobcu ako spotrebiteľa. Žalobca v žalobe a ani počas celého konania nenamietal to, že boli porušené jeho práva ako spotrebiteľa v súvislosti s kúpou a dodaním predmetného tovaru (stropu), nepreskúmanie zmluvy z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok namietal až v odvolaní, pričom však

preskúmanie zmluvy ani nebolo možné, keďže kúpna zmluva bola uzavretá ústne. V konaní nebola predložená žiadna zmluva v písomnej podobe, ktorej ustanovenia by bolo potrebné preskúmať z pohľadu neprijateľných zmluvných podmienok. Žalobca len odkázal na jednotlivé ustanovenia zákona bez opísania rozhodujúcich skutočností.

2.2. Žalobca taktiež namietol, že súd prvej inštancie nevydal rozsudok pre zmeškanie potom, čo sa žalovaná nezúčastnila pojednávania dňa 26. mája 2022. Odvolací súd uviedol, že toto nebolo možné, keďže neboli splnené podmienky podľa § 274 písm. a) CSP a teda súd prvej inštancie postupoval správne. Žalovaná nebola na pojednávanie predvolaná a nebola o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie v prípade nedostavenia sa na dané pojednávanie poučená. Všeobecný súd nemôže vydať rozsudok pre zmeškanie automaticky, nestačí preveriť splnenie formálnych podmienok, ale musí veľmi starostlivo zvážiť s ohľadom na okolnosti daného prípadu, či použitie tohto nástroja nebude neprimerane zasahovať do procesných práv žalovaného. K vydaniu kontumačného rozsudku je potrebné pristupovať zdržanlivo a v prípade pochybností o pasivite strany konania ho nevydať. Žalovaná bola v konaní aktívna, zúčastňovala sa pojednávani (s výnimkou pojednávania dňa 26. mája 2022), vyjadrovala sa k predmetu sporu, uplatňovala prostriedky procesného útoku a obrany a preto nebola splnená materiálna podmienka na vydanie rozsudku pre zmeškania spočívajúca v absolútnej procesnej pasivite žalovanej. Súd prvej inštancie teda podľa odvolacieho súdu postupoval správne.

2.3. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalobcu týkajúcu sa záveru o existencii dvoch právnych vzťahov. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne ustálil vznik dvoch právnych vzťahov, ktoré boli navzájom od seba nezávislé. Išlo o vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou HAFIbau s. r. o., u ktorej si žalobca objednal tovar (strop) a vzťah medzi spoločnosťou HAFIbau s. r. o. a spoločnosťou RECTOR Slovakia ako výrobcom (subdodávateľom) tovaru, u ktorej si spoločnosťou HAFIbau s. r. o. objednala predmetný tovar pre žalobcu. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca si po tom, ako si dojednal podrobnosti priamo s výrobcom stropu, spoločnosťou RECTOR Slovakia, tovar objednal v stavebninách HAFIbau s. r. o. Tieto závery vyplynuli najmä zo svedeckej výpovede svedka T.. P. P. (zástupcu spoločnosti RECTOR Slovakia), ktorý zdôrazňoval, že spoločnosť RECTOR Slovakia tovar priamo zákazníkovi nedodáva, zákazník si ho musí vždy objednať prostredníctvom stavebnín. Pravdivosti týchto tvrdení tiež nasvedčuje aj ďalší postup, keď spoločnosť RECTOR Slovakia zaslala žalobcovi cenovú ponuku, pričom následne k tejto cenovej ponuke dodala objednaný tovar do stavebnín HAFIbau s. r. o. a tovar týmto stavebninám spoločnosť RECTOR Slovakia aj vyfakturovala. Pokiaľ by spoločnosť HAFIbau s. r. o. tovar - strop neobjednala, spoločnosť RECTOR Slovakia by ho nedodala a spoločnosti HAFIbau s. r. o. nefakturovala. V dôsledku objednávky stropu žalobcom u spoločnosti HAFIbau s. r. o. prišlo medzi nimi k uzavretiu kúpnej zmluvy, na základe ktorej vznikla povinnosť spoločnosti HAFIbau s. r. o. tovar žalobcovi dodať a žalobcovi vznikla povinnosť za dodaný tovar spoločnosti HAFIbau s. r. o. zaplatiť. Spoločnosť HAFIbau s. r. o. si svoju povinnosť dodať tovar splnila, avšak žalobca si svoju povinnosť zaplatiť za dodaný tovar nesplnil, čo nebolo v konaní sporné. Nesplnenie si povinnosti spoločnosti HAFIbau s. r. o. voči subdodávateľovi (spoločnosti RECTOR Slovakia) nezakladá žiadnym spôsobom právo objednávateľa (žalobcu) na nezaplatenie kúpnej ceny. Rovnako tak nie je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodná ani námietka žalobcu o uzavretí zmluvy o sprostredkovaní. Sprostredkovateľskou zmluvou (v zmysle Občianskeho zákonníka) sa záujemca zaväzuje zaplatiť sprostredkovateľovi odmenu za obstaranie príležitosti uzavrieť zmluvu alebo za sprostredkovanie jej pričinenia za predpokladu, že tento požadovaný výsledok sa dosiahne pričinením (činnosťou) sprostredkovateľa. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že boli uzatvorené dve kúpne zmluvy (spoločnosť HAFIbau s. r. o. so žalobcom a spoločnosť HAFIbau s. r. o. so spoločnosťou RECTOR Slovakia) a nie sprostredkovateľská zmluva.

2.4. K ďalším námietkam žalobcu nadväzujúcim na dobropisovanie zo strany spoločnosti RECTOR Slovakia a k tvrdeniu, že spoločnosť HAFIbau s. r. o. nikdy nemala vlastnícke právo k tovaru, odvolací súd uviedol, že tieto námietky sa týkajú vzťahu medzi spoločnosťou HAFIbau s. r. o. a spoločnosťou RECTOR Slovakia, ktorý bol založený na neformálnej ústnej zmluve o kúpe tovaru, čo nie je predmetom tohto sporu a preto tieto námietky považoval odvolací súd za neopodstatnené. Pre doplnenie avšak odvolací súd uviedol, že pokiaľ spoločnosť RECTOR Slovakia, ktorá v záujme úhrady svojej

pohľadávky, neváhala prostredníctvom spoločnosti TISMONT spol. s r. o. od žalobcu prijať plnenie, na poskytnutie ktorého bol žalobca povinný inej osoba (spoločnosť HAFIbau s. r. o.), tak táto skutočnosť nezbavuje žalobcu povinnosti plniť spoločnosti HAFIbau s. r. o., nakoľko medzi žalobcom a spoločnosťou TISMONT spol. s r. o. nebol žiaden právny vzťah, z ktorého by žalobcovi vyplývala povinnosť úhrady tovaru práve tejto spoločnosti (žalobca si tovar v spoločnosti TISMONT spol. s r. o. neobjednal). Skutočnosť, že sa žalobca rozhodol plniť v prospech spoločnosti TISMONT spol. s r. o. nemá žiadny súvis s jeho právnym vzťahom so spoločnosťou HAFIbau s. r. o.

2.5. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalobcu ohľadom vyhodnotenia platnosti postúpenia pohľadávky. V konaní bolo preukázané, že spoločnosť HAFIbau s. r. o. ako postupca predmetnú pohľadávku vyplývajúcu z faktúry č. 1020130414 postúpila spoločnosti VENCO trade, s. r. o. ako postupníkovi a toto žalobcovi riadne oznámili dňa 18. októbra 2013. Pohľadávka bola riadne identifikovaná a keďže postúpenie pohľadávky žalobcovi oznámil postupca (spoločnosť HAFIbau s. r. o.) nebolo potrebné postupovať v zmysle § 526 ods. 2 OZ. Následne spoločnosť VENCO trade, s. r. o. ako postupca postúpila nadobudnutú pohľadávku voči žalobcovi žalovanej ako postupníkovi. Túto skutočnosť postupca, postupník a spoločnosť HAFIbau s. r. o. oznámili žalobcovi oznámením z 10. januára 2014, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 20. januára 2014. Rovnako tak podľa názoru odvolacieho súdu postupoval správne súd prvej inštancie, keď pristúpil k preskúmaniu zmluvy o postúpení, kde dospel k správny záverom.

2.6. Žalobca taktiež namietol, že bol označovaný ako podnikateľ, ktorú námietku odvolací súd vyhodnotil opäť ako nedôvodnú. Odvolací súd uviedol, že prerušením výkonu podnikateľskej činnosti alebo ukončením podnikateľskej činnosti fyzickou osobou nedochádza k zániku fyzickej osoby. Fyzická osoba a fyzická osoba podnikateľ je stále tou istou osobou, s rovnakým majetkom, s rovnakými právami a povinnosťami. Po zániku podnikateľského oprávnenia stráca táto fyzická osoba len oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti, ale táto fyzická osoba nezaniká a rovnako nezanikajú jej záväzky z podnikateľskej činnosti. Keďže je fyzická osoba a fyzická osoba podnikateľ tou istou osobou a ich majetkový substrát nie je nijako oddelený, zodpovedá fyzická osoba podnikateľ za svoje záväzky celým svojím majetkom. Postavenie fyzickej osoby a postavenie fyzickej osoby - podnikateľa je v zásade identické a prelína sa. Preto označenie žalobcu ako fyzickej osoby - podnikateľa, aj keď mal pozastavenú podnikateľskú činnosť, nemalo v danom prípade vplyv na určenie subjektu, od ktorého bola pohľadávka vymožená.

2.7. Ako bez právneho významu pre toto konanie vyhodnotil odvolací súd námietky žalobcu týkajúce sa priebehu rozhodcovského konania, exekučného konania a postupu strán pred uplatnením nároku v rozhodcovskom konaní. Predmetom tohto konania nebolo posudzovanie priebehu rozhodcovského konania a ani následného exekučného konania, ale predmetom tohto konania bol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobca domáhal v prípade neexistencie hmotnoprávneho nároku žalovanej. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) v celom rozsahu dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP s tým, že súd prvej inštancie a odvolací súd porušením procesných práv žalobcu spôsobili porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca dôvodnosť podaného dovolania odvodzoval z arbitrárnosti konania a nesprávnej kvalifikácie individuálnych okolností prípadu. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie a odvolací súd postupovali svojvoľne, nereflektovali žalobcove námietky, na základe čoho prišlo k nesúladu medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami. Bol názoru, že súdy nevzali do úvahy všetky z dokazovania vyplývajúce skutočnosti, tieto opomenuli, pričom žalobca zdôraznil predovšetkým zistenia, že ohľadom dodania stropu od počiatku komunikoval so zástupcom spoločnosti RECTOR Slovakia, obdržal od nich cenovú ponuku, na základe čoho predmetnú spoločnosť považoval za zmluvného partnera a nie spoločnosť HAFIbau s. r. o., ktorá žalobcovi fakturovala dodávku stropu. Vo veci absentuje akákoľvek objednávka, zmluva, či iná listina preukazujúca vznik právneho vzťahu medzi žalobcom a spoločnosťou HAFIbau s. r. o. Súd prvej inštancie však napriek tomu vyhodnotil, že medzi žalobcom a spoločnosťou HAFIbau s. r. o. vznikol

právny vzťah a to bez akéhokoľvek dôkazu, v čom žalobca vidí pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré nekonvalidoval ani odvolací súd, preto sú obe rozhodnutia zaťažené vadou zmätočnosti a svojvoľného hodnotenia dôkazov v konaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu boli pre žalobcu zároveň prekvapivé, keďže podľa názoru žalobcu bolo v konaní preukázané, že spoločnosť HAFIbau s. r. o. vystavila žalobcovi faktúru bez akéhokoľvek právneho základu. Žalobca zároveň navrhol odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodov, že doposiaľ žalobca nevyužil všetky vnútroštátne prostriedky právnej ochrany svojich práv a preto je do času ich vyčerpania možnosť zmeny v jeho prospech. V prípade, že by k odkladu právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu neprišlo, došlo by k úbytku finančných prostriedkov na strane žalobcu tým, že by zaplatil náhradu trov konania. V prípade následného rozhodnutia odvolacieho súdu v prospech žalobcu by tento musel vymáhať od žalovaného zaplatenú náhradu trov konania titulom bezdôvodného obohatenia, čo by viedlo k ďalšiemu sporu, čo žalobca považuje za dôvod hodný osobitného zreteľa.

4. Žalovaná navrhla nevyhovieť návrhu žalobcu na odklad právoplatnosti rozhodnutia z dôvodu absencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovaná sa v celom rozsahu stotožnila s rozhodnutiami súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a uviedla, že predovšetkým z výpovede svedka p. P. vyplynulo, že spoločnosť RECTOR Slovakia nevstupuje do zmluvného vzťahu s koncovým zákazníkom, ale do zmluvného vzťahu so stavebninami, ktoré vstupujú do zmluvného vzťahu s koncovým zákazníkom, čo je štandardný postup. Pravdivosť tvrdení svedka zároveň nebola namietaná a preto sú tieto tvrdenia nesporné. Žalovaná navrhla dovolanie žalobcu ako nedôvodné odmietnuť alebo alternatívne zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah

súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

13. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, kde namietal arbitrárnosť, prekvapivosť a zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu, že podľa názoru dovolateľa došlo k extrémnemu nesúladu medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, čo malo za následok nespravodlivé rozhodnutie. Dovolateľ mal za to, že súdy nevzali do úvahy všetky skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov, čím došlo k odopretiu spravodlivosti. Dovolateľ ďalej poukázal na svoj výsluch a na skutočnosť, že za zmluvného partnera považoval spoločnosť RECTOR Slovakia, keďže ohľadom stropu komunikoval s p. P. ako zástupcom tejto spoločnosti. Dovolateľ ďalej zopakoval svoje tvrdenia uvádzané v priebehu konania s dôrazom na to, že od spoločnosti HAFIbau s. r. o. si strop neobjednal, žiadnu zmluvu s ňou neuzavrel, ktoré posúdenie považuje za zásadné pochybenie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Z uvedeného vyvodil arbitrárnosť dovolaním napadnutých rozhodnutí a taktiež namietol ich zmätočnosť a prekvapivosť. Vo zvyšku dovolania žalobca zopakoval svoje skutkové tvrdenia prezentované v priebehu súdneho konania.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu

zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

15. Dovolací súd osobitne zdôrazňuje, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia nesporne zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejماً z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

16. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z rozhodnutia odvolacieho súdu je v plnej miere zrejmé, k akým skutkovým zisteniam súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel a s ktorými sa odvolací súd stotožnil, aké právne ustanovenia boli na zistené skutkové okolnosti aplikované a k akým právnym záverom následne súd prvej inštancie a odvolací súd dospeli. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie preto jednoznačne vyplýva, na základe čoho bol prijatý záver o existencii dvoch od seba nezávislých právnych vzťahov, t. j. subdodávateľský právny vzťah medzi spoločnosťou HAFIbau s. r. o. a RECTOR Slovakia a právny vzťah medzi spoločnosťou HAFIbau s. r. o. a koncovým objednávatelom tovaru - stropu, ktorým bol žalobca. V nadväznosti na uvedené zistenia následne súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii pohľadávky spoločnosti HAFIbau s. r. o. voči žalobcovi, z čoho vyplýva neexistencia bezdôvodného obohatenia na strane spoločnosti HAFIbau s. r. o., z dôvodu čoho bola žaloba žalobcu zamietnutá a s ktorým záverom sa odvolací súd plne stotožnil.

18. Z obsahu dovolania vyplýva predovšetkým nesúhlas žalobcu so skutkovými zisteniami a ich právnym vyhodnotením, resp. dovolateľ namietol závery súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vyvedené z vykonaných dôkazov (najmä s dôrazom na výsluch svedka p. P.), ktoré považoval za nesprávne, na čo naviazal námietku arbitrárnosti, prekvapivosti a zmätočnosti rozhodnutia. Dovolací súd zdôrazňuje, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým

stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolacie konanie neslúži na revíziu skutkových zistení. Skutočnosť, že dovolateľ sa so skutkovými zisteniami naviazanými na vykonané dokazovanie, ktoré súd prvej inštalácie a následne odvolací súd zároveň dostatočne vyčerpávajúco odôvodnili v logických a právnych súvislostiach, nemôže byť dôvodom na konštatovanie arbitrárnosti, prekvapivosti či zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd nedospel k záveru o rozpore vykonaného dokazovania so skutkovými zisteniami a prijatými právnymi závermi, na základe čoho vyhodnotil námietku dovolateľa o arbitrárnosti rozhodnutí súdov nižších inštancií za nedôvodnú. Taktiež podľa názoru dovolacieho súdu nemožno prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP vyvodit' ani z tvrdenej prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu, kedy dovolateľ tvrdil, že predmetné rozhodnutie bolo pre neho prekvapivé, nakoľko podľa jeho názoru súdmi prijaté závery z vykonaného dokazovania skutkových okolností nevyplyvali. Dovolací súd k uvedenému opätovne zdôrazňuje, že za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu a súdu prvej inštalácie nestotožnil. Súd nižších inštancií dostatočne rozsiahlo a logicky vysvetlili existenciu dvoch od seba nezávislých právnych vzťahov spolu s vysvetlením ako k tomuto záveru dospeli, pričom predmetom konania bolo len posudzovanie právneho vzťahu medzi spoločnosťou HAFIbau s. r. o. a žalobcom a z toho vyplývajúci nárok na uhradenie kúpnej ceny za dodaný tovar (posudzovaný z hľadiska hmotného práva), na základe čoho bola posúdená existencia či neexistencia nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej. Rovnako tak súd prvej inštalácie a odvolací súd jasne vysvetlili, prečo na posúdenie predmetu konania nemal vplyv spotrebiteľský status žalobcu. Žalobcom tvrdené neprihliadnutie na individuálne okolnosti prípadu, kedy žalobca tvrdil, že ako spotrebiteľ nemal dôvod ohľadom platby za strop neveriť p. P.P. ako zástupcovi spoločnosti RECTOR Slovakia, s ktorým komunikoval od počiatku, nemohlo mať vplyv na posúdenie faktickej neexistencie bezdôvodného obohatenia na strane spoločnosti HAFIbau s. r. o. voči žalobcovi, keďže predmetom tohto sporu bolo len posúdenie právneho vzťahu žalobcu so spoločnosťou HAFIbau s. r. o. Za závažnú vadu konania na strane súdu prvej inštalácie a odvolacieho súdu taktiež nemožno považovať tvrdenie žalobcu, že súdy mali prihliadnuť na skutočnosť, že utrpel finančnú ujmu, keďže za dodanie stropu zaplatil dva krát. Ako už dovolací súd v zhode s rozhodnutiami súdov nižších inštancií uviedol, predmetom sporu bolo len posudzovanie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanej.

18.1. Najvyšší súd uvádza, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania, resp. strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Pričom za porušenie práva na spravodlivý proces nemožno považovať ani iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Preto podľa názoru dovolacieho súdu nie je bez ďalšieho dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) nedostatočné zistenie, resp. ustálenie skutkového stavu či nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, prípadne len tých, na ktoré sporová strana upriamila pozornosť počas konania (t. j. listiny či výsluch svedka ako jedny z viacerých prípustných dôkazných prostriedkov) alebo nesprávne či iné vyhodnotenie niektorého dôkazu, pričom uvedené ani nebolo v konaní dovolacím súdom zistené.

19. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré jasne zhodnotí skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním napadnuté potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden komplex sa nevyznačuje vadou zmätočnosti, či tvrdenými vadami prekvapivosti a arbitrárnosti, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

20. Dovolací súd dospel k záveru, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení a zásad zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý by mal za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

21. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odôvodnené § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. Nakoľko dovolací súd rozhodol o podanom dovolaní tak, že ho podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, o návrhu dovolateľa na odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením nerozhodoval.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.